సీతాకళ్యాణం

కుమారి భారతి

"సీతమ్మకు చేయిస్తే చింతాకు పతకము రామచంద్రా— ఆ పతకము కు పచ్చ పదివేల వరహాలు రామచంద్రా—"

భక్తిరంజని ప్రసారం...... డ్రాయరు మీద తలనువాల్చి పాటలో మునిగి పోయిన సీత ఈ ప్రపంచాన్నే మర్చిపోయిందనాలి !!

"కలికి తురాయి నీ తలకు చేయిస్తిని రామచంద్రా— ఎవడబ్బ సొమ్మని కులుకుతూ ఉన్నావు రామచంద్రా—"

గగుర్పొడిచిన శరీరాన్ని అదుపులోకి తెచ్చుకుంటూ తన ఉలికిపాటును ఎవరైనా గమనించా రేమోనన్న భయంతో చుట్టూరా పరికించింది !

అదృష్టమో — దురదృష్టమో — రెండింటి మిళితపు ఫలితమో కానీ ఆ గదిలోకి అడుగిడుతూనే సీత ఉలికిపాటునూ, తడబాటును చూసి తలుపు వెనకాలే దాక్కున్న రాంబాబు మాత్రం సీత కంటబడనే లేదు !

" కమలనయన రారా— నను— నీ కరుణ నేలుకోరా "

పాట వెనకాల పాట సీతని పూర్వులోకాల్లోకి ప్రాయల లాగిస్తున్నాయి !

చిలిపితనంలో పుట్టింది —

ఆకతాయి తనంలో పెరిగింది. —

కొంటె తనంలో పదివింది —

ఈ పదునారేండ్ల సీతలో ఇన్నాళ్ళు తనకి కనుపించని అదృశ్య శక్తిని రాంబాబు చూడగానే కోలుకుని — సీత మనస్థితిని ప్రస్తుతస్థితిలో వూహించ సాగేడు......

భక్తిరంజని అయిపోయిందనాలి....

సీతమాత్రం స్విచ్ ని ఆఫ్ చేసి అలాగే డ్రాయరు మీద తలవాల్చి ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.! తరుచుగా తను పాడేపాటల మీద సీతకింత సదభిప్రాయం ఉందని తెలిస్తే ప్రాయంలో రాంబాబు మరో నాలుగు సంవత్సరాలు గెంతేసేవాడు ఒకే లాంగ్ జంప్ లో !!

" రావేరావే తారాజువ్వా రంగేళీరవ్వా " పాటతో రోజుల్ని నిమిషాలుగా గడిపేసే సీతలోని భక్తి ప్రపత్తులను ఇన్నాళ్ళూ గమనించ(లే)క పోయినందుకు తనకు తానే నిందించుకుని —

" సీతా —" అంటూ వెనకాలే వెళ్ళి భుజాల మీద చేతులుంచి పిలిచేడు రాంబాబు !!

ప్రక్కలో బాంబు పడినంతగా అదిరిపడింది సీత !!

విదర్శనంగా గుండె మరో పదిసార్లు కొట్టుకుని సమున్నత వక్షస్సుకు శ్రమను కలుగజేస్తోంది !

ఖంగారు పడిపోయింది —

విదర్శనంగా బీతహరిణేక్షణ అయ్యింది సీత !!

తడబాటు పడింది —

తొట్రుబాటుగా వంటినీ, పమిటనీ సరిజూసుకుని లేవడానికి ప్రయత్నించే విఫలురాలయ్యింది !!!

ఆఖరిసారిగా కోపగించుకుంది —

నిదర్శనంగా పై మూడింటి కలయికలేకాక — పెదాలు ముడుచుకుని బుగ్గల్ని బూరెల చేసేసింది !!!!

అన్ని కోపాలు ఒక విధంగా ఉండవు కదా ?

ఒకోరకానికో భంగిమ ఉంటుంది మరి !!

ఇక్కడ ఇప్పటి భంగిమలు రాంబాబు ముచ్చట పడేవే మరి !!!

అంతకోపంలోనూ రాంబాబు కిష్టమైన భంగిమ నే ప్రదర్శించ గలగడం —

ఆ రాంబాబు అదృష్టమైనా అవ్వాలి !

ఈ సీతమ్మ దురదృష్టమైనా అవ్వాలి !!

నిజానికి పాపం సీతకి నిజమైన కోపం వచ్చింది.

ఈ కోపం ఉత్తుత్తి కోపాలు బావా మరదళ్ళ మధ్యలో వస్తే ప్రణయ కోపమేకదా మరి ?

మునిమాణిక్యం వారి భాషలో తన సీత ప్రణయ కలహం పట్టిందను కున్నాడు రాంబాబు.

ప్రణయ కలహం చికిత్సలు మొదలుపెట్టేలోపునే తలను విసురుగా త్రిప్పేసుకుంది !

విసవిసా నడిచేస్తోంది !!

సీత తలత్రిప్పులో ఓ విధమైన ప్రత్యేకత ఉంది —

అందమంతా ఆమె జూకాల తళతళలలో మెరసి మాయమవుతుంది !

నవ్వుకుంటూన్న రాంబాబు పెదవులని ఏవో శబ్దం విన్న చెవులు ముడి చేసేయి—

" అమ్మా -- బావ చూడవే " — ఎంత అపశ్రుతిలా వినిపించింది. ఇంత మధురాతి మధురమైన సీత సుంద్ర స్వరం రాంబాబుకు !

అప్రయత్నంగా లేచేడు —

సీత వెను వెంటనే నడిచేడు —

సీత వెళ్ళిన మార్గం గుండా ఆమె వదిలిన మధుర స్మృతులను తలచుకుంటూ తనూ వెళ్ళేడు అత్తయ్య దగ్గరికి !

ఏకాంతంగా కూర్చుని ఏదో ఆలోచించు కుంటూన్న తల్లిదండ్రుల మధ్యన చేరబడి తన మీద ఫిర్యాదు చేస్తున్న సీత కంటబడగానే రాంబాబు శరీరం గగుర్పొడిచింది. !!

అత్తయ్య అంటుంది కదా —

" మా సీత ఓ గడుగ్గాయి మేళమోయ్ — ప్రతి మాటకీ అరిచేస్తూంటుంది కదా ? — దాన్ని చేసుకుని నీవేం సుఖపడతావురా ?" — అని

" సీత అరిస్తేనే చాలా అందంగా ఉంటుం దత్తయ్యా ! సీత మృదువుగా నాతో మాట్లాడు తూంటే చాలా అసహజంగా ఉంటుంది. అయినా సీత అరుపులంటేనే నాకు ఎక్కువ మక్కువ " — అన్నాడు తను.....

ఇది యిరువురకీ ఒకేసారి మదిలో మెదిలి ' కీ ' యిచ్చేసరికి అత్తయ్య — అల్లుళ్ళు ముఖాముఖాలు చూచుకుని నవ్వుకున్నారు......

ఇదిచూసి సీత ఉడుక్కుంటూ తండ్రి పంచన జేరి —

" చూడు నాన్నా — బావేమో .. ... "

మధ్యలోనే కలియబడి " నేనేం జేసేను ? ఇది మరీబావుంది....నువ్వే చెప్పుమామయ్యా ?" ఈసారి మామయ్య మనసుకు కూడా నొచ్చింది పశపశచు కున్నడు......

తిరిగి అమ్మను సమీపించి —

" చూడమ్మా — బావ మరీనూ....నేనేమో పాట వింటూంటే...." అంటూ అక్కడితో ఆపి, చెప్పనా ? అన్నట్లు దండిస్తోన్న చూపును సారించింది సీత !

" అవును ! అస్తమానూ నేను పాడేపాటలని అంత శ్రద్ధగా వినడమేం ?" —

" ఇది మరీబావుంది !" —

" ఏది ? అడుగు తున్నది నేనే — ?"

" నువ్వు నాతో మాట్లాడక్కరనే లేదు " ఆగమనమంత విసురుగానూ విస్క్రమించింది ఆఖరి మాటతో......

అక్కరలేదు — అని సీత అనడంలో " సొంపు " ఉంది.... 'అ' హ్రస్వం గానే అంటూ " క్క " అనే దాన్ని వత్తుతూ 'రలేదు" అనేని ఒకే కాలమాత్రంలో పూర్తిచేసి కొరగాచూసి కోపంగా నిష్క్రమిస్తుంది !

" నువ్వు మరీ సీతను రాలుగాయి చేస్తున్నావేం! అత్తయ్యా?" నవ్వుతూ (వే) అన్నాడు రాంబాబు...

" సీతా— బావకీ కాఫీ ఇయ్యి !!" — జవాబు చెప్పకుండా పురమాయించి—

రాంబాబును చూసి నవ్వుతూ —

" దీనికి జవాబు సీతనో అడుగు " — అన్నది సీత తల్లి శాంతమ్మ !

" అబ్బా ..." అంటూ రాంబాబు హుషారుగా నిష్క్రమించేడు.....

ఏకాంతంలో ఒక్కసారిగా వీచబోసిన గిరజాల గాలివాటానికి ప్రక్కలకి ఒరిగేసరికి రాలిపడిన పూలల్లో వెనకటి దృశ్యాలు కనిపించి నవ్వేయి రెట్టిస్తూ ఆమెని !

* * *

ఆవేళ కరణం గారి కమాలా, మునసబు గారి సరోజా తనకు తోడుగా రానేలేదు !

అవ్వును మరి ! రోజా సాయంత్రం వెళ్తారు మంచినీళ్ళకి !! అమ్మ కసలేమీ తెలియదు......

" బావ సాయంత్రం వస్తాడురా — శాంతి — నీవిప్పుడే మంచినీళ్ళు తీసికుని రా " — అంది.

అది విన్నవాన్న అమ్మని చూసి నవ్వుతూ —

" శివరాం ఈ బండిలోనే రావచ్చు.... మన సుబ్బన్నని బండి కట్టి స్టేషనుకు వెళ్ళి చూసి రమ్మనమను !" — అన్నారు —

బావ వచ్చే టైమ్ ఇదే నని శాంతికీ అను మానంగా ఉంది.... అయినా అమ్మమాట వినాలిగా ? అందుకని చంకన బిందెతో బయలుదేరింది ! రోజూ తోడుగా ఉండే కమలా — సరోజా కూడా లేరు..... తీరికగా బావని గూర్చి ఆలోచిస్తు నడుస్తోంది శాంతి ....

బండిలోంచి సగం త్రోవలోనే దిగిపోయి — "నీవు వెళ్తూండు సుబ్బన్న... నేనిప్పుడే ఇక్కడ ఉన్న స్నేహితులను కలుసుకుని వస్తాను !" అన్నాడు శివరాం !

ఇంతక్రితమే అమ్మాయి గారిని ఇద్దరూ చూసేరు... అరవయ్యోయేపడిలో పడిన సుబ్బన్నకి శివరాం మాట్లాడదలుచుకున్న స్నేహితు లెవరో తెలియదూ ? అయినా చిన్నగా నవ్వుకుని —

" తొందరగా వచ్చేయండి బాబూ — పెద్దమ్మ గారు మీ కోసం నేనెళ్ళగానే అడుగుతారు.. తిన్నగా ఇంటికి తోలుకు రా అన్నారు "— అన్నాడు. సుబ్బన్నతాత........

తోలుకు రావడం అనే మాటకి నవ్వుకుని — తాతకి తెలిసి పోయిందని తనకి తెలిసినా —

" సరేలే తాత ! నీవు ఇంతగా చెప్పాలా ? ..... చిటికలో వచ్చేయనూ ?" — అనుకుంటూ సాగి పోయాడు !

నెత్తిమీద నుండి వర్తులాకారంగా కుడిచెయ్యి వేసి ఎడమ భుజాన్నున్న బిందెని సుతారంగా పట్టు కుని, ఎడమ చేయిని వయ్యారంగా డొక్కలో ఆన్చి పాంజేవులూ — అందెలూ ఘల్లు ఘల్లు మని మ్రోగుతుంటే ఊత తోపులోంచి ఒంటరిగా మెల్లిగా ఇంటికి వెళ్ళిపోతూన్న శాంతి కనిపించింది శివరాంకి !!

నడినెత్తిన అరచెయ్యి వెడల్పున రాళ్ళు పొదిగిన నాగరం —

నాలుగు వేళ్ళ వెడల్పున నల్లగా నిగనిగ లాడే బారెడు జడ మధ్యలో పెద్దరాళ్ళచామంతి —

చివరన మూడేసి చొప్పున విడివిడిగా కట్టిన తమాషా కుచ్చులూ —

కనిపించిన ఆ ఆకారం తన శాంతిదేనని చెప్పకనే చెబుతున్నాయి శివరాంకి !!!

త్వరత్వరగా సమీపించేడు —

తల్లోని జాజులు ఆమె ఏగింత మేరా సువాసనలని గాలిలో కలిపి కాస్సేపైనా మంచిని జ్ఞాపకం పెట్టు కోమని నవ్వుతున్నట్లున్నాయి....

వెనక నుండి మెల్లిగా నీటి బిందెను అంది పుచ్చుకోబోతున్న శివరాంను చూడకుండానే శాంతి ఖంగారుపడి హఠాత్తుగా — ' అమ్మా ' — అని అరుస్తూ —

బావని చూడగానే సిగ్గుల భరణియై బిందెని వదిలేసి అమాంతంగా గోసెట్లో మొహాన్ని దాచేసు కుంది !

హఠాత్తుగా తిరగంటంతో నీళ్ళు శాంతికి శివరాం ఫాంటునూ, షర్టునూ, తడిపి చల్లగా హాయిగా — విచ్చుకుంటున్న బొండు మల్లెలనీ, నవ్వుతూన్న పారిజాతాలనీ గుర్తుకు తెచ్చేయి —

" బిందె పట్టుకోకుండా నేను జడనేలాగి ఉన్నట్లయితే బిందెను వదిలేసేదానివేనా " — అధిక్షేపించేడు శివరాం బిందెను శాంతి తలమీద బట్టి మోపుగా అన్నుతూ !

సిగ్గుల భరణిలో దాక్కున శాంతి నుండి ప్రత్యుత్తరమే లేదు..... ప్రతివాదాలు ఎలా వస్తాయి ? ప్రతిఘటించడం అనేది కలలోనైనా జరగనిది.... ఇక ఇలలో—

"మునసబు ఇటే వస్తున్నాడు.. బిందె తీసికో శాంతీ"— అనే తొందర సంజ్ఞను చూసి నిజ మను కుని అమాంతంగా బిందెను అంది పుచ్చు కుని వెనుదిరగబోయి.. కనిపించని మునసబు దాకకే నవ్వుకుంది సిగ్గుగా.....

"మునసబు అంటేనే గానీ...." అంటూ నవ్వుతూ సముులుతూ నసుగుతూ నటించే శివ రాం నుంచి తప్పించుకుని పోబోయింది శాంతి.

"ఇక నాకు దొరకవా ?— నీ సంగతి...."— శివరాం మాటలకు—

తలని తమాషాగా తాటిస్తూ — "నాకేం" అంటూన్నట్లు వడివడిగా సాగిపోయింది శాంతి.

అడ్డదారి వెంట శాంతి కన్నా ముందు ఇల్లు చేరి అత్తయ్యతో కబుర్లు చెబుతూన్న శివరాం పెరటి నుండి ప్రవేశించి వరండాలో బిందెను దింపనున్న శాంతిని చమత్కారంగా చప్పుడు చేసి భయపెట్టేసరికి సగంలోనే బిందెను వదలి ప్రక్క గదిలోకి పారిపోయింది. శాంతి తల్లి "ఏమిటా చప్పుడూ" అని ప్రశ్నిస్తున్నా జవాబు చెప్పక ండా !

పాలేరుని పిలిచి ఆ నీళ్ళని వత్తేయ్యమని పురమాయించి గదిలోకి వెళ్ళిన శాంతి తల్లి తడిసిన పరికిణీ విగుళ్ళు పిండుకుంటూంటే పచ్చడి అయిన అమె కాలి బొటన వ్రేలిని చూసి అదిరిపడి హయెవ్వా.... అదేమిటే.... అంత రక్తం"— అంటూ గోలచేసేసింది....

"పరిగెట్టేటప్పుడ కనిపించినా— గోరింటాకు పెట్టుకుందని అనుకున్నా నత్తయ్యా" అంటూ ఆదరా బాదరాగా ఆ గదిలోకి దూరి సిగ్గుతో చితికి పోయిన శాంతిని నయగాన్నా

53 వ పేజీ చూడండి

'మీ వంట్లో షుగర్ చాలా ఎక్కువగానే వుందండీ!'

'అరె ఆ మాట ముందుగానే తెలిసుంటే బ్లాకులో మాంఛి లాభానికే అమ్మేద్దునే!'

ఓరగా చూస్తూ అడిగింది స్వాతి. ఆ చూపు ఈ స్థితిలో ఇప్పుడు చూడవలసింది కాదు. ఆ చూపుకు విలువ కట్టలేని నాణ్యత ఉంది. ఆ చూపుతోనే అందర్నీ ఎదిరించి అతను సేదతీర్చుకున్నాడు. తామిద్దరూ ఉన్నప్పుడే, తమిద్దరూ మాట్లాడు కుంటున్నప్పుడే, ఒకసారిగా అట్లా చూసేది స్వాతి. ఆ చూపులో ఐశ్వర్యాలు కనబడేవికావు. జాతిమత భేదాలు కనబడేవికావు. అపవాదులూ, అనుభవాలూ గుర్తుకొచ్చేవికావు. చల్లని తెల్లని పూర్తి వెన్నెలా, గల గలలాడుతూ స్వచ్ఛంగా ప్రవహించే సెలయేరులా, ఒడ్డును ఒరుసుకుంటూ ప్రవహించే చల్లని నదీ మతల్లిలా ఉంది. "ఆ చూపు కోసమే నేను జీవించి ఉన్నాను స్వాతీ" అనేవాడు. ఆ చూపు చూసి నాలుగయిదేళ్లయింది. అట్లా చూస్తే తన హృదయంతల్పం మీద శయనించి సేద దీర్చు కుంటాడని ఆమెకు తెల్సు. ఇదివరకు రోజుల్లో ఆ చూపు వెనక కాంక్ష ఉండేది. ఆ కాంక్ష వెనుక కోరిక ఉండేది. ఆ కోరిక వెనుక మనశ్శాంతి ఉండేది. ఆ మనశ్శాంతి వెనుక మానసికోల్లాసం ఉండేది. ఈ నాడు స్వాతి ఆ కోరికలతో ఆకాంక్ష లతో చూడలేదు. ఆ అనుభూతులకోసం అర్రులు చాచటంలేదు. ఆ తృప్తిని ఆశించడంలేదు. అతని ఆత్మ తృప్తికోసమే, అతని సంతోషం కోసమే, అట్లా చూసింది స్వాతి. అది ఇద్దరికీ తెలుసు.

"చూడండి. నా కంటిపాపల్లో మీ కంటిపాప మిల మిల్లాడుతూ మెరుస్తున్నంత కాలం ఎవ్వరూ మిమ్మల్ని నా నుండి వేరు చెయ్యలేరు. అట్లా వేరు చెయ్యటానికి ఆ పరమాత్ముడికికూడా మనస్సు ఒప్పదు. నా జీవితంలోని ప్రతి సన్నివేశంలోనూ మీరు కనిపిస్తారు. మీ జీవితంలోని ప్రతి ఘట్టానికి నేను అడ్డు వస్తూనే ఉన్నాను. ఏ దృష్టి తో చూసినా మీరు ముందుకు పోలేకుండా ఉన్నారు. మీ పురోభివృద్ధికి ఆటంకం కలిగించే నేను క్షంతవ్యురాలినే అంటారా"

ముత్యాలలాంటి కన్నీటి బొట్లు వెచ్చగా అతని చెంపల్ని తాకాయి.

"ఏడుస్తున్నావెందుకు స్వాతీ, నేనేమయినా అన్నానా" పసివాడిలా భయపడుతూ అన్నాడు.

"లేదండీ ఏడవడంకాదు. సంతోషాతిశయాన్ని మనస్సులో నింపుకున్నాను. కాని అది పొంగి పొర్లింది. మానసిక భావదర్పణమే కన్నీరు" అన్నది కళ్ళు తుడ్చుకొని.

"స్వాతి వాన నా మీద కురిపిస్తున్నావా"

లాలనగా అడిగాడు. పొడి దగ్గుతో ఆయాసం హెచ్చింది.

"దగ్గుతో మళ్లా ఆయాసం హెచ్చుతున్నది. మాటలాపివేసి కాస్త విశ్రాంతి తీసికోండి."

"ఇంతకన్నా విశ్రాంతి ఏంకావాలి స్వాతీ. నువ్వు లేకపోతే ఏ భార్య నాకు ఇంత విశ్రాంతినిస్తుందో చెప్పు. ఈ గుండెజబ్బువాడితో నేను సుఖపడే దేమిటని దాని దారి అది చూసుకునేది. ఆ పని నువ్వు ఎందుకు చెయ్య ....." అర్ధోక్తిలోనే తన చేత్తో అతని నోటిని కప్పేసింది.

"క్షమించండి. మీ నోరు మూశాననుకోకండి. మీ చివరి మాటలు వినలేక ఈ పని చేసాను. కలోకూడా అనకూడని, వినకూడని మాటలు మాట్లాడవద్దని మిమ్మల్ని అర్థిస్తున్నాను!!" అతని రెండు చేతులతో తన ముఖాన్ని కప్పుకొంది.

"పోనీలే స్వాతీ ఏదో ఎగతాళికి అన్నాను. ఇంకె ప్పుడూ అననులే. ఒక్క కోరిక తీరుస్తావా."

"తప్పకుండా. మీ ఆరోగ్యానికి భంగందాని ఏ కోరికనైనా తీరుస్తాను. నాకు కళంకందాని ఏ కోరికనైనా శిరస్సున ఉంచుకొని ఆచరిస్తాను."

నవ్వాడు కృష్ణమూర్తి.

"అమ్మ దొంగా, అర్ధోక్తిలోనే ఎంత మధు రంగా మాట్లాడావు. వివాహానంతరం మన జీవి తాన్ని గానం చేస్తావా ?"

ఆశ్చర్యంతో అతని చేతులను తన చెంపలకు రాసుకున్నది.

"మన జీవితం గానం చేయవలసిన కోవలోనిదా, అలాంటి పుణ్య దంపతులమా మనం" కన్నార్పకుండా చూసింది. ఆ చూపులో పదేళ్ల జీవితం కరిగి ఉన్నది.

"అవును స్వాతీ. మన పదేళ్ల జీవితమూ ఒక్క సారి కళ్లకు కట్టినట్లుగా చిత్రించగలవా. అదంతా వింటే నా గుండెజబ్బు తగ్గుతుందేమోనని నా ఆశ. మన జీవితంలోని మధుర సన్నివేశాలు నాకన్నా నువ్వే ఎక్కువగా చెప్పగలవు. ఆయాసందర్భాలలో నేను ఒక శ్రోతను మాత్రమే" అన్నాడు.

బరువుగా శ్వాస పీల్చింది స్వాతి. ఆమె పది సంవత్సరాలు వెనక్కు వెళ్ళింది. ఆమెవైపే చూస్తూ ఆమె ఒళ్లో తల ఉంచి పడుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. అతని మనస్సు ఆమె చెప్పే సంఘటనలను చిత్రీకరిస్తున్నది. (సశేషం)

సీతాకల్యాణం

13వ పేజీ తరువాయి

13వ పేజీ తరువాయి

భయాన్నా ఒప్పించి చేరుమాలుని చించి కాళ్ళుకట్టి బయటకుపరుగెత్తేడు 'అరె నాకిన్ కొనేనిమిత్తమై'.

"ఎండలో నీవెందుకురా— వెంకన్నని నే పంపి స్తాను— నువ్వురా...." అనే అత్తయ్య మాట పది నిముషాలకి గాని శివరాం చెవిలో దూర లేదు '

దూరిన మరో పది నిముషాలకి గాని మనస్సును చేరలేదు ! !

ఈ ఇరవై నిముషాలలోనూ కరణం కొడుకు మధ్య దారిలో కనిపించి— తను ఇంట్లోంచి తెచ్చి ఇచ్చెయ్యడం అయిపోయింది !

ఇక అదే వేగంతో వెనక్కి తిరిగి— "నాకు భయం బాబోయ్— అది మండుతుందనే"— శాంతిని ఖాతరు చెయ్యకుండానే పట్టు కట్టేసేడు ఇంత అయొడిన్ పంచి....

బాధ, సిగ్గు కలిసి శాంతి మొహంలో కమిలి పోయేయి !

ఈలోగా మామయ్యవచ్చి— "ఏమిటే సంగతి ?" అని అడిగేసరికి వెరితినవ్వు నవ్వి "ఏం లేదు...." అన్నాడు శివరాం.....

ఆ తర్వాత అత్తయ్యతో.... పూర్వకాలం వాళ్ళు ఎంతెంత మొద్దు బిందెలను వాడేదీ వివరించి.... ఈ కాలం వాళ్ళు అంతంత బరువులు మొయ్యలేక రేకు బిందెలను ఎలా వేయించుకుంటు న్నదీ చూపించి— ఇంక శాంతి కాలంలో ఏ బిందెలు వాడాలో చెప్పి.... "ఇదంతా ఎందు కనుకుంటున్నావ్ అత్తయ్యా ? రేపటి నుంచీ శాంతి నాకు రోజుకో నేతి పచ్చడి పెట్టకుండా ఉండేందుకే సుమా ?"— అన్నాడు తన ఛీల్లో

స్నానానికి ముగింపుగా— పరిసర ప్రాంతాలలో ఎక్కడైనా కుంటుకుంటూన్న శాంతి తచ్చాడు తోందేమోనని ఓర కంటితో పరికిస్తూ.....

నవ్వేశారు అత్తయ్యా, వెనక నుండి చిన్న మామయ్యా కలిసి !

పారిపోలేక శాంతి తన జడని శివరాంకి అందించేసింది ! అందిన జడ కొసలను ముడివేస్తూ.

"శాంతీ.... ఈ సారి నీ జడ ఇన్నిసార్లు నా చేతిలో చిక్కి పోవడానికి కారణం నీ కాలిమీద దెబ్బేకదా.... ఆ నాడు నేనల్లా భయపెట్టకుండా ఉంటే నీనాడు కుంటుకుంటూ నడవ వలసిన పరిస్థితి కలిగేది కాదు కదా !

"నీవు నాకు అందినా— నిన్ను బాధ పెట్టడం వలన నాకు కలిగే సుఖం అశాంతినే ఇస్తుంది శాంతీ ! పరిగెట్టి తూనీలాగ పారిపోయే శాంతి మెల్లిమెల్లిగా నడుస్తుంటే తమాషాగా ఉన్నా— నీ కుంటి కాలును చూస్తుంటే ఒడ్డున పడిన చేపలా గిలగిల లాడుతోంది నా మనస్సు....

"నీవు తృప్తిగా ఉండీ— సుఖంగా కనిపించి— నవ్వితే చాలు— అదే నా జీవిత పరమావధి...."

నీ నవ్వులో వెన్నెల్లు విరుస్తాయి--
బొండు మల్లెలు విప్పుకుని చూస్తాయి—
నింగి మీద ఎగిరే పక్షుల కిలకిలలు తొంగి
చూస్తాయి --
ధ్వజస్తంభపు మువ్వల గలగలలో దాగిపోయే

నాలిన గువ్వల కలకలం వినిపిస్తుంది

—ఏదో పనిమీద ఆ గదిలోకి ప్రవేశించిన తల్లిని చూసి తెల్లబోయి శాంతి పెలికిలా నవ్వే సింది చివరికి !

ఇంకా పూహాలోకపు సరిహద్దుల దాకా వైనా గా(లే)ని శివరాం .

"అదే.... అదే.... శాంతి నా జీవితానికి నిలుప.. అదే నా...." ఎటో చూస్తున్న శివరాంని చూసి సంగతి గ్రహించిన అత్తయ్య.... "ఏదోయ్...." అంటూ పలకరించే సరికి— పూహాలోకం నుండి ఈ లోకంలోకి ఉరికి శాంతి స్థానంలో నిల్చున్న అత్తయ్యను చూసి-- నిర్ఘాంతపడి— కుంటు కుంటూ వెళ్ళి పోతున్న శాంతిని చూసి-- చివరకు పకపక నవ్వేశాడు ! !

ఆ తర్వాత ఆ వేలి గోరు పుచ్చుగోర్లై కొంత పెరగడం తిరిగి కొంత బాధ పెట్టి మళ్ళీ మొదల అంటూ ఊడిపోవడం లలో ముగిసింది....

ఆలోచన మదిలో మెదలగానే ఒక్కసారి కాలి గోరును చూసికుని నవ్వింది శాంతమ్మ !

అదే పరిధులో పడుగాడి శాంతమ్మ వెను వెంటనే పరిగెట్టిన శివరాం శాంతమ్మ ఆగిన చోటే ఆగిపోయి తనూ ఆమె గోరును చూసి—

"మనస్సుకున్న వేగం మనిషికి తెలియదంటారు" అన్నాడు లేవబోతూ—"

"అయినా— కెంపుల్లా మెరిసే నీ గోళ్ళ మధ్య ఆ పుచ్చుగోరుకు కారణం నేనేకదూ —" అంటూ ముందడుగు వేసే శివరామయ్యని చూసి శాంతమ్మ బంగారు పడి దిక్కులు చూసింది.

* * *

డాబా పిట్ట గోడమీద కూర్చుని కాళ్ళని ఆడిస్తూ— కుర్చీలో కూర్చునున్న సీతని ఉద్దేశించి అన్నాడు రాంబాబు....

"ఆడ పిల్లలకి తండ్రి పోలిక రావడమేమిటి? మగరాయుళ్ళలాగ....." అంటూ వోరగా సీతని చూసేడు...

"ఏం.... ?" అంటూ అరచింది సీత కరవ వచ్చినట్లు....

"ఎందుకంటే...." కొంటె తనానికి నట్టుకున్నాడు భయపడుతూన్నట్లు నటిస్తూ....

"నేను చెప్పనా...." అంటూ ప్రవేశించిన మామయ్యని చూసి అమాంతంగా క్రిందికి దిగేసేడు రాంబాబు....

మరీ కోణంగి తననాకి పోయిన సీత తను కూర్చున్న కుర్చీ నుండి లేచి— రాంబాబు దిగిన స్థలంలోనే అధివసించి అతని భయాన్ని వెక్కిరిస్తూన్నట్లు కిలకిల లాడింది.

శివరామయ్యగారు కూడా నవ్వేసేరు సీత కొంటె తనానికి !

నవ్వుతూనే గతంలోకి పరుగెట్టడానికి సన్నద్ధమయ్యింది ఆయన మనస్సు ! !

"చెప్పు నాన్నా...." అన్న సీత ప్రశ్న గతంలోకి జారకుండా ఆపి తిరిగి తోసింది అదే గతంలోకి..

"అన్నం తింటూ ఖబుర్లు చెప్పుకోండి— వడ్డనలు కూడా అయ్యాయి రండి— రండి—" అంటూ శాంతమ్మ ప్రవేశించి తొందర పెట్టింది....

"సరే..." అంటూ శాంతమ్మని చూసి నవ్వావుకుని పెరటి దిక్కుగా నడిచే శివరామయ్యగారు డాబా దిగి....

"కబుర్లు చెబుతానంటూ— అల్లా ఆలోచనలనీ— అన్నీన్నీ కలుపుకుని తింటూవేం.... ?"— చూసిచూసి ఇక ఆపుకోలేక ప్రశ్నించింది సీత పెరుగు అన్నాన్ని ప్రక్కలకు నెట్టి వ్రేళ్ళతో కంచంలో ఏదో రాస్తూ— చెరిపేస్తూ....

కూతురి ప్రశ్న నిని అమెని చూసి— అప్పటికే ఆలోచనల్లో పరుగెట్టే శాంతమ్మచూసీ — పకపక నవ్వేసిన శివరామయ్యగారు— మొదలు పెట్టేసేరు....

"పెళ్ళిలో పెళ్ళి కొడుకుకూ— పెళ్ళికూతురికీ ఒకే కంచంలో బోజనం పెడతారు కదూ ! అప్పుడు మీ అమ్మ ఏంచేసిందో తెలుసునా... నాఎంగిలంటే అసహ్యంట ! ! అందుకని— తన వంతుని వేరే కలుపుకుని—" మధ్యలోనే కలియ బడిన శాంతమ్మ—

"—ఆఁ.... మహా తిననిచ్చేరు— ఎవరూ చూడకుండా అన్నం మొత్తం అంతా కలయ పిసికి...."— అంది కసిగా చూస్తూ....

"అప్పుడే ఆపావేం ? నే మిగిలింది పూర్తి చెయ్యాలా ? ?" అంటూ ఆమెని ప్రశ్నించి పూర్తి చేసేరు శివరామయ్యగారు.

"అప్పుడు మీ అమ్మకి కోసం వచ్చి తినడం మానేసి— తింటూన్నట్లు నటించడం మొదలెట్టింది.... ఇక నేను— ఆ విధంగా అన్నాన్నంతా కలియబెట్టి మీ అమ్మ కోపాన్ని చూసి పెరుగూ అన్నం కంచంలో— నీ విప్పుడు ఏదో వ్రాస్తున్నావే ?— అల్లాగే పిచ్చి గీతలు గీస్తున్నట్లు నటిస్తూ 'నేను మనుగడుపులకి రాను సరికదా గొడవ చేసేస్తాను' అని వ్రాసి చూపించేను.." ముగిస్తూ— అందులో కూడా కూతురికి తన పోలికలు చూసికుని ఉత్తరా పోనన చేసేసే శివరామయ్యగారు కంచం ముందు నుండి లేస్తూ—

దాని ఆనందమైన భవిష్యత్తుకు

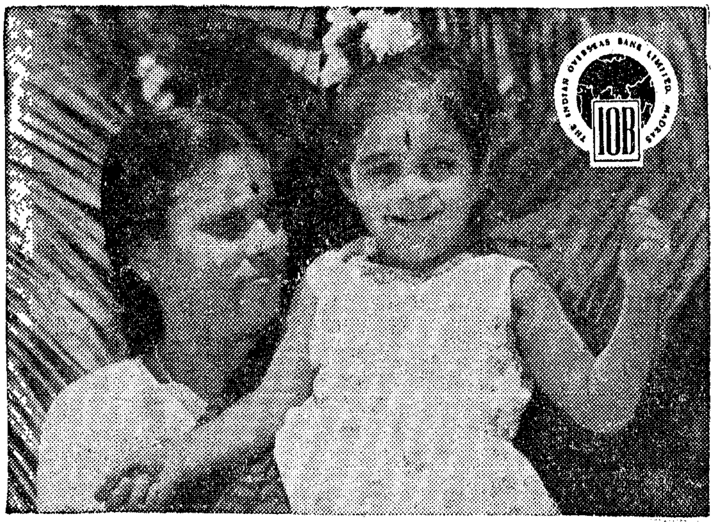

ఇండియన్ ఓవర్సీస్ బ్యాంకుయొక్క రెక్కరింగ్ డిపాసిట్ దిట్టపు నిల్వ తప్పక తోడ్పడును...

కనీసం రూ. 5/- నుండి అదనంగా దాని గుణములలో రూ. 500/- వరకు డిపాసిట్లు పుచ్చు కొనబడును

ప్రతినెలా డిపాసిట్ చేయబడు మొత్త మైన

	రూ. 5/-	రూ. 10/-	రూ. 50/-	రూ. 100/-	రూ. 500/-
క్రింద కనపరచినట్లు పెరుగును:					
12-నెలలలో	రూ. 61.00	రూ. 122	రూ. 610	రూ. 1,220	రూ. 6,100
24 నెలలలో	,, 124.50	,, 249	,, 1,245	,, 2,490	,, 12,450
36 నెలలలో	,, 192.00	,, 384	,, 1,920	,, 3,840	,, 19,200
48 నెలలలో	,, 262.00	,, 524	,, 2,620	,, 5,240	,, 26,200

పూర్తి వివరములు బ్యాంకు యొక్క ఏ శాఖ కార్యాలయములోనూ దొరకును

ఇండియన్ ఓవర్సీస్ బ్యాంక్ లిమిటెడ్

ప్రధాన కార్యాలయము: 151, మౌంట్ రోడ్, మద్రాస్-2

ఎమ్. సిటి. ముత్తయ్యా, చేర్మన్ — ఎస్. ఆర్ వి. అరసు, జనరల్ మానేజర్

IOB 16-9A

"అన్నం తినవోయ్— కబుర్లు తింటావు—"
వెక్కిరించేడు రాంబాబు....

అందరి నవ్వుల్లో సీత సిగ్గు దాక్కుంది...

*   *   *

కూతురి పెళ్ళి హడావిడిలో ఇటూ నటూ తిరుగాడుతూన్న శాంతమ్మ పదేపదే తన కాలం లోకి పరిగెడుతోంది....

ఆ కాలంలో బుక్కా జల్లింపులకి తనని చాకలి ఎత్తుకోవాలని తెలిసి ఏడ్చి రాగాలెట్టిందె తను.... ఇప్పుడు— కూర్చునే జల్లించుకుంటు న్నారు— ఎదిగిన పిల్లలని ఎత్తుకుని మొయ్య లేక ? కాకపోతే ఎదిగే పిల్లలకి చిన్నపిల్లలా ఆ ఆట బాగుండదనా ?

మొత్తానికి ఈ కాలంలో బుక్కా జల్లింపులు లేవు— అనుకుంది—

ఆమె ఆలోచనల పరధ్యానం చూసి— "కూతురి తలంబ్రాలు చూడవా ?"— హెచ్చ రించిందో ముత్తైదువు !

ఆ దిక్కుగా పోయిన శాంతమ్మ— రాంబాబు దోసిళ్ళతో తలంబ్రాలు పోస్తుంటే తన కూతురు పళ్ళెం ఎత్తి వంచెయ్యడం చూసి అదాటుగా భర్తని వెతుక్కుంది నలుదిక్కులా !

అప్పటికే గతం తరుముకుని రాగా శాంత మ్మని చూస్తున్న శివరామయ్యగారు చికిలిగా నవ్వేరు వెక్కిరిస్తూన్నట్లు ! !

నీళ్ళ బిందెలో ఉంగరం— మట్టి వేసి ఇంటి పురోహితుడు రాంబాబును హెచ్చరించేడు "నీవు ఉంగరం తియ్యి" అంటూ ! నీళ్ళ బిందెలో ఒకే సారి చెయ్యి పెట్టినా అప్పటికే రెండింటినీ గుప్పెటలో ఇరికించుకున్న సీత చెయ్యిని ఒక్క గిల్లు గిల్లి బాధగా సీత "అమ్మో"— అని మంద్ర స్వరంలో అనుకున్నా లక్ష్య పెట్టక ఆ రెండింటినీ అంకించుకుని వేవేగంగా చెయ్యి పైకి తియ్య బోయాడు....

అతని చేతి నుండి విడిపించ యత్నించే సీత చెయ్యి కూడా వెను వెనుకే వచ్చింది....

అది చూసి అందరూ విరగబడి నవ్వేసరికి సిగ్గునే ఎరుగని సీత సిగ్గుల భరణిలో దాక్కుంది.

పందిరి గుంజకు ఆనుకుని చూస్తున్న శాంతమ్మ, శివరామయ్యగారు వెనుక నుండి పిలిచే సరికి వెంట వెళ్ళింది....

"శాంతీ— ఈ వేళ నీ బుగ్గ సుడుల్లో ఆ చిలిపి తనమేమిటీ ?"—

అంటూ శివరామయ్య గారు ప్రశ్నించేసరికి—

"మీ వెలికన్నుల్లో మాత్రం ఏ ముందో ?" అని తిరిగి ప్రశ్నించింది—

ఇద్దరి ప్రశ్నలూ ఒక దాని వెంట మరొకటి ఉండి ప్రవాహంలో ఎదురీదే పుల్లల్లా ఎదురేగి— ఓసారి వెనుదిరిగి చూసుకుని పునరావృత్తిలో పులకలు రెకెత్త పకపకా నవ్వుకున్నాయి నీటి తుప్పరలు చల్లగా వెద జల్లేలా—

"మీ సీతా కల్యాణం...." అనే శాంతమ్మకి "గతాన్ని ఓసారి ముందు నుండి తీసికెళ్ళింది" అంటూ జవాబిచ్చి ఆమె బుగ్గ మీద చిటికె వేసేడు. శివరామయ్యగారు— ★

వసంతా బసవేశ్వర్ ల లలిత గానం

మార్చి 16 వ తారీఖునాడు ఆంధ్రపత్రిక కార్యాలయ ఆవరణలో ఆంధ్రపత్రిక అభ్యుదయ కళామండలి వాళ్ళు ఉగాది వేడుకలు చేసుకున్నారు. ఆ సాయంకాలం, ఆవరణమీది ఆకాశం; రెండూ, రంజుగా ఉండి, అయినవాళ్ళనీ, అతిథుల్నీ కూడా చల్లగాలితో పలకరించి ఇరవై ఆరేళ్ల బసవేశ్వర్ ఇరవై ఏళ్ల వసంత ల పాట(ల) కచేరీకి శుభం పలికాయి.

అనుకున్నవేళకి, అప్పలరాజుగారి ఆర్కెస్ట్రాతో సహా ఈ ఇద్దరు వర్ధమాన నేపథ్య గాయనీ గాయకులు వచ్చేసరికి, సభాసీను లందరూ అన్ని పాటలు వినే వెళ్దామనుకున్నట్లు అగుపించ లేదు. కొందరు గడియారాలను సంప్రదించడం జరిగింది. కాని, ఈ ఇద్దరూ గొంతు సవరించు కుని పాట లందుకున్నాక, మరి మూడు గంటల సేపు ఎవ్వరూ గడియారాల సంగతి ఎత్తలేదు. వెళ్దామనుకున్నవాళ్ళు వెళ్ళనూలేదు.

ఇటీవల 'పూజాఫలం' సినిమాలో రాజేశ్వరరావుగారు బాణీ చేసిన 'బస్తీ దొరగారూ' 'హాస్య జంట' పాటను ఉషారుగా పాడిన ఈ బసవేశ్వర్, వసంత లిద్దరూ, కమ్మగా కొన్ని యుగళగీతాలు, కొన్ని రఫీ, లత, ఘంటసాల, జానకి పాటలతో పాటు, కొంచెం సొంత పాటలు కూడా పోటీపడ్డట్లు పాడి శ్రోతల కరతాళధ్వను లతో పాటు 'ఒహో', 'అహహ' "అదృష్టవంతు లయ్యా", "మంచి కంఠ మున్నదయ్యా" ల వంటి ప్రశంసలను, పాడుతున్నప్పుడు, పాట కచ్చేరీ అయిపోయినప్పుడు కూడా బాగా దోచుకున్నారు.

"మధుబన్‌మే రాధికా నా చేరే" (రఫీ "కోహినూర్" అనుకుంటాను) పాటను అవలీలగా రఫీ ప్రియులు కూడా తలలూచేలాగ పాడిన బి. బసవేశ్వర్ స్వగ్రామం కాకినాడ లో రెండేళ్ళపాటు హిందూస్తానీ క్లాసికల్ 'గాత్రం,' (శ్రీ అద్దేపల్లి లక్ష్మీ నారాయణశాస్త్రి వద్ద) సాధన చేశాడని, ఆ తర్వాత తెలుసుకున్న చాలామందిమి, "గట్టివాడే" ను కున్నాము.

'నిర్దయే ప్రీతమ్' పాట పాడి, మా సరాగమాల రంగారావుగారి ప్రశంసలు దోచు కున్న వసంత ఈసారి కూడా ఆ పాటతోపాటు "మేరే మహబూబ్ తుఝే"—'పగలే వెన్నెలా', 'నీలి మేఘాలలో' పాటలు పాడి భేష్ అనిపించుకుంది. ముఖ్యంగా "తూక్యాప్ జానే కౌన్ గలై" పాట పాడినప్పుడు ఈ వర్ధమాన నేపథ్య గాయని కంఠ మాధుర్యమంతా హాయిగా వీనుల విందుగా సాగుతూ (నాకు అరవం రాదు) "శ్రోత" అను ముగ్ధుల్ని చేసింది. "ఆపాటే మరోసారి పాడితే ఎంతో బాగుణ్ను" అనిపించింది

చిత్రంలో వసంత, బసవేశ్వర్ లతోపాటు, (ఎడమనుంచి కుడికి) వై. పి. జెడ్సన్ (తబలా) ఎస్. పి. సెల్వం (బాంగూస్, రిధిమ్స్), పి. రామ్మూర్తి (వయొలిన్) రాజు (ఫ్లూట్) అప్పలరాజు (హార్మోనియం) (కుడివేపు చివర) మండలి అధ్యక్షుడు పి. ధనకోటి ఉన్నారు.

బి. బసవేశ్వర్ పెళ్లి పందిళ్లలో వినిపిస్తూ ఉండే 'సిపిటి క్యాట్,' "రావే చక్కని చుక్కా" లాంటి కామిక్ పాటలు పాడటమే గాకుండా, "మామకి తగ్గ అల్లుడు" లో శ్రీ ప్రకాశ్ (?) చేసిన "జీవితమంతా నవ్వుల్లో పువ్వుల్లో" పాట కూడా పాడాడని తెలిసినవాళ్లకీ, ఆ పాటను విన్నవాళ్ళకీ, అదే బసవేశ్వర్ "జో వాదాకియాతో" "దిల్ తేరా దివానా" లాంటి రఫీ పాటలు అసలు కంఠానికి ఖ్యాతి చెడకుండా అవలీలగా పాడుతూంటే విన్న వాళ్లకీ, కూడా ఈ యువకుని భవిష్యత్తు ఉజ్వలంగా అగుపిస్తుంది.

ఆరోజు వేడుకలకి అధ్యక్షత వహించిన ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక సంపాదకుడు శ్రీ రాధాకృష్ణ గారు, ఈ వర్ధమాన గాయకులకు బహుమతు లందజేశారు. వీరి కంఠ మాధుర్యాన్నే గాక